

SZÍVLÉZENGÉS

...a kölyöknek elképzelései vannak olyan felhajtásról, mint isteneknek hódoló ószövetségi nemzetségek elképesztő lármái nagy királyfik születése idején, hogy zenekarok és vokálok nyomják szüntelenül, eddig soha nem hallott muzikális elemek és effektek, a Ránki-bérc összemosva az egekkel, hogy törött amforákon csörtet a nép, sivatagok helyébe oázisok költöznek fennsíkokról fennsíkokra, és ligetek zöldellnek kövéren vizek árterén, a nagyurak túlcordult serlegekből jófajta borokkal öntözik a föld porát, dobhártyákra ismételten örületes üstdobok és harsonák, a kettétört hold lezuhant tömbje csakis a fáraókat illeti, őrzik vad abesszin harcosok, villognak, késpenge szemük van,

nem messze Kafka Lipót úr csorgójától, a vársáncban tenyésző szívós csalánon, mácsonyon, imolán, bojtorjánon heverünk, fülelünk, noha egyáltalán nem tudom, mit kellene hallanunk, mert nem győzöm hangoztatni a kölyöknek, sokat és meredek módon ne képzelődjön, mindössze legenda a hajdani Janicsay vár alagútja, a „romantika” szerint sűrű szövésű patkányrendszeret képez, eközben jelzem, percig se értékelném le, mi több, imádom a legendákat, ki nem imádja, de mindent a helyén és idejében, még akkor is, ha tudom, elfogadhatatlanul utálatos vagyok, megvonnék szót, képzelőerőt, szóval ez az alagút is addig van, amíg be nem robbantják a labancok abban a hiszemben, hogy a vidéket mindegyre kifosztó, nem tudni, milyen pártállású szabadcsapatok rejtőznek benne, hogy az alagút elvinne a közeli várakig, a görgényszentimrei Bornemisza-kastélyig mindenképpen, eközben mindegyre elképedve nézzük, hogy valami idegenből jött megszállottak kitaratóan döngetik a talajt a vár környékén, mert ahol tompán szól, ott üregnek kell lennie, állítják, s jó öreg elmondások szerint az üreg tele besztercei borral, a szászlekencei pincéket a Janicsay-kastély rejtekeibe költöztetik, mihelyt megjön a labanc a szászrégeni vár alá, viszont a szellem, aki hihetetlenül magas, erősen csontos, viszont erőtlen arcú, tekintete pedig bárányfelhős, mindenesetre elmosódott, síkosan fénylő koponyája haját, hamuszínű arca borostát pedig azért nélkülöz, mert a felelős szerv ezen pontokon teljesen tehetetlen, nos, a szellem egy ilyen emberforma képében prezentál, súlytalanságában lebegő figura, körülötte élénkebb a színezés és sokrétűbbek

a tónusok, természetesen londoni cylinderben, bécsi frakkban és toszkánai műhelyekből kikerült lakkcipőben naponta eljár az ösvényeken, csakis az ő ösvényein, vagyis a Stohenberg-csapáson, eljár akkor is, ha esik, akkor is, ha süt, függetlenül attól, hogy a hold vagy nap van az égen, örökjáró, mert milyen lehet egy szellem, ha nem, cipőjének nyoma ott marad a ragacsos agyagban, a történet innen már egyáltalán nem vicc, hiszen magunk is látjuk az ikonikus Gucci-cipőtalptól nyomott műalkotást, s ha így, akkor cylindere nem más, mint St. Patrick kalapgyáros márkáját viseli, s a frakkja pedig Bécsből hozatott, annyi szépséghibával, hogy a Gerstner tortája örök nyomot hagy az Orpheo-úriszabóság finom szövetén

de nem,

egyelőre nem szólalnak meg a harsonák, nem peregnek fel az üstdobok, csak szál harrmonikát rángat a völgy felső részében egy pakulár, szokása harmonikázni úgy hajnali háromig,

sötét kő, emléktömb, élével esténként holdat beretvál, a kölyök úgy tudja, az utolsó nagy pestis idején hordták ide tömegével a holtakat, azóta elvéve csak, aztán egyáltalán nem, noha sokan kíváncznának az elhagyottba, mert itt csend van, nincsenek zajos látogatók tele elmúlásról szóló közhelyekkel, nincs fullasztó halottszag rohadó virágoktól, csak enyhe cefreszag kökényhullás után, és távolabbról émelyítő bürökszag, nincs társadalmi hierarchia, se túltolt halottkultusz, az ide temetettek a *földdel egyenlők*, gyermekkorunkban sokszor kaszáljuk a rétet, apánk elégedett, mert szép sima hely, annak ellenére, hogy feltehetően mészégető kemencék álltak itt valaha, mindegyre darabos mészdarabokat gurít el a kasza hegye, csorbul a penge, különösen a kökénybokrok során meszes a talaj, persze, mert nem a mészégető kemencék, okoskodik a kölyök, hanem a felfordultakat öntözték meg mésszel, szorosán a bokrokhoz nyomulunk, mert ott legalább lapos árnyék vetül, amikor ebédelünk féloldalra dőlve, nagyapánk szépen ujjaival gereblyéz a gazban, szájába szedegeti a morzsát, a kölyök iszonyodva nézi, megsúgja, látod, apó feltunkolja a pestist,

nem lesz feltámadás, inkább mondja mint kérdezi mellettem a kölyök, hangjában valamiféle bizonytalan közönyt, de inkább félelmet érzek, nyers és feldolgozhatatlan érzést, táncol a remegő karjaitól szétvert hosszúfű, a kaszálók hitvány semmifüve átveszi a kölyöktől a félelmet, bár zizegne, csak-

hogy harmattól ázottan nem teszi, ilyentájt a magjait sodorja a szél, léha, nincs mitől zizegjen, úgy éjfél felé az erdei tisztás elcsendesül, csak hajnal felé kezdi a madárvilág pengetni a Ránki-bérc húrját, a feszes horizontot, amikor megjönnek a színek, és elmennek a baglyok, és elhúz a bánatba mindenféle döggútra járó éjjeli madár, talpra áll a világ, mert éjszakára minden a föld mélye felé fordul, a bokrok és ághegyek, hogy az éji tündérek eleresztett selymét ne tépje meg semmiféle haszontalan ág, csipkerózsa, galagonya, vadvackor, som, mondta volt nagyanyám, amikor kenyérsütés után percnyi-re az ölébe vesz, durcot ad, és az éjszaka elképzelhetőségeiről mesél,

ennek mentén pirul már a veresgyűrű som, mondom a kölyöknek, a hold festi vörösréz színűre, mert tar koponyával kihajol a hegy gerince mögül éjjeli természetet festeni, a hold homlokán egyre több öregségi folt jelentkezik, tetszik a kölyöknek, ha ilyeneket mondhat, azt már csak intem, nehogy kiáltson, még akkor se, ha a hold leszédül a magasból, és szaladó abesszin harcosokat lát vagy hall közeledni felé, lázálom, jobb, ha egészen mozdulatlan marad, érti ő, mit nem szabad tennie, pontosabban mit szabad; mindösszesen annyit, hogy folyamatosan veszi a lélegzetet, behunyja a szemét, szabad éreznie a talaj nedvét, a rothadó gombák bűzét, a csigák és csúszómászók, bogarak nyákosan ezüstös útvonalát,

a szellem teljesen szétfolyik, elfekszik a mézet szállító, otthagyt homokfutó műbőr ülésén, olyan a jelenése, mint a tekintete, bárányfelhősen sűrű és áthatolhatatlan, sehol sincs, és mindenhol van, előbb belengi, beférkőzik a járgány ládjába, belenyal a fedelét vesztett bődönbe, megállapítja a homokfutó rúdjára ereszkedett döglött ló oszlását, behatol kitért orrlíkain, megfényesíti sörényét, felfalja a dög édeskés bűzt árasztó belsősegeit, a szellemről nem szólok a kölyöknek, noha értésemre adja, kifejezett kívánsága szellemet látni, a szellem járását kellene meghallani, az egy más szint lenne ebben világban, vagy nem is e világban, ki tudja, ha hallani lehetne a szellem járását, közelebb lehetne kerülni betániai Lázárhoz, megkérdezni tőle, milyen érzés feltámadni, ahogy kérdezne a Szabad Nép helyi munkatársa, mert tudvalevő, a betániai az egyetlen nyilvántartottan közönséges feltámasztott, a Megváltó feltámadó és nem közönséges, rendre feltámad bennünk, ha igazak vagyunk, ha nem vagyunk igazak, akkor is feltámad kívülünk, a kölyök beszél valami gúzsról, a bűnről tulajdonképp, hogy a gúzsnak szakadnia kell, így képzelet el a halott feltámadásának megelőző nesztét, mindenféle lárma nélkül, büntől, kötelektől megszabadulva lebegni kezd a lélek, mondja,

bólintok, elképzelhető, fénylik a fiú arca, látom, eget érő gondolat folyik a szeméből,

a völgyben egyszer csak Boldi, a kerekesmester, Stohenberg őrgróf, Ilyei Gyula, dr. Felföldi Viktor tüzér főhadnagy, a kassai 2-es gyalogezred ismeretlen katonái, a román és Tyiha Mila apósa, Tyiha Minya várható fel-támadásáról kezdenek beszélni, vagyis azokról terjesztenek ilyesmit, akik a senkik temetőjében nyugszanak, alig valamivel lejjebb a gerincnél, s a kölyökkel megfogadjuk, végignézzük a folyamatot. többen is fogadkozunk a csapatból, mi aztán végignézzük, szétbeszéljük a történetet, kikürtöljük a világba, hogy Boldi, a kerekesmester visszatért, jön nem e világból, kiköpöt-ten ugyanaz az alak, kalácsfonásosan kötött méregzöld szvetterben, mint az avasi Magyarlapos mokányai vagy száltól szálig az alsóköhéri Szent Efrém ortodox vegyes kórus férfitagjai, alatta ugyanaz a Livingstone-ing, amelyt a holland Fritz bácsi segélyszállítmányából kap sorsjegyhúzás alapján, amikor a holland úrral jön valami németalföldi prédikátor, a kóhalmi szászokhoz siet, és nálunk kis időre kikötve megjósolja, hogy csodák ideje lőn, amit nagy ovációval fogad a volk, aztán a különös ember simán lelépik, jönni fog Boldi, a kerekesmester, terjed a völgyben, ezzel egy időben a sárgaság is, majdnem minden háznál besárgul valaki, mert a felszegen beleszarnak a patakba, az alszegen kimerik, jó ivóvíz, mondják, isszák, mondja a körorvos tehetetlenül, és a kannás bort természetesen továbbra is szódával tekeri, orvossors telesztart patakok mentén, albérletben, kéthetente cserélt lepedővel, amit Vera néha kitesz az ablakba szellőzni, mondják, itt már közös a fe-lület, néha megmutatkozik a megpecsételt sors is, ez folyamat a völgyben, az öregedés, a lecsúszás, mert féloldalúak a kertek, féloldalú ajkak lesznek, agyvérzésesen lefittyednek, azért bár a száját tenné rendbe, mondják Verá-ról, akinek csakugyan rút szája van, nézni is rossz, őt hallgatni is rossz, nehéz a lehelete, barlangbűz,

mondom a kölyöknek, meglásd, Boldi abban a Dermata-bakancsban érkezik, amelyet a kolozsvári cipőgyár tesz piacra, amiért bolondul a he-gyivadász, a tengerészgyalogos és a terrorelhárító, mondják is, kár Boldit, a kerekesmestert ilyesmikben eltemetni. mindösszesen gyolcsba kell tekerni, jön valaki a javaslattal, nem vagyunk palesztinek, áll elé a harmadik, igaz is, ismétli ki-ki magának, nem vagyunk palesztinok, és látjuk, Boldi legénye-sen felrúgja a szemfedele,

érezem oldalamon a romos emlékmű hűvösét, hűti a vesémet, a felirat lekopik, ami jelzi, ha úgy vesszük, fontos személy nyugszik a felhagyott temető ezen sírjában, látják gyakran a kaszálókról megtérők, hogy az őgrófi cvikkerén keresztül kémleli a völgyet, valamikor kora délután, amikor a kis tehervonat leszaladja pályáját, ilyenkor azt mondják, fél négy van, a vonat érkezéséhez lehet igazítani a Pobedát, azóta megy így, hogy pályára teszik a kis fekete ördögöt Marosvásárhelyen, és hozza a Magyar Állami Vasutak küldöttségét, velük a cvikkeres Stohenberg őgrófot, aki egyszer csak a szívéhez kap, és végképp feladja, szó nélkül megy el, előbb elterül a rámpán, bár nem kizárt, a folyamat negatív tartományában nagy lármát csap a pór, porba hullanak varkocsos tiorok és őserő, ugyancsak befont hajú asszonyok, vérmes szemüket égre meresztik, rebegik, Uram, üdvözítsd jótévőnket, kertek alján akkor is pirul a veresgyűrű som, és a marhacsorda Raffai úr kőrifája alatt delel, mert akkora árnyékot vet a legelőre, hogy boldogan elfér alatta valamiféle bibliai népcsoport, nyájával, felmagasztalt vagy lázadásban levetett istenekkel, amint törött vázák, amforák közt tapos a nép, szóval az őgrófot a nagy megre és valami erősen hitvány járványra való tekintettel helyben eltemetik, sortűzzel, díszszázaddal természetesen, a sziklakőből összehordott síremlékét a kommunisták felrobbantják, speciel a közeli sóbányákból küldenek robbantómestert, aki háromszáz lejt kap a parancs végrehajtásáért, szépen elvégzi a megbízatást, elmegy a család a görgényi vásárba, felülnek a vurstlira, és addig keringenek körbe-körbe, amíg elfogy a pénzük utolsó vasig, a bányamester pedig kiszédül az életből, a szászrégeni hullaházi alkalmazott veszi le a hintáról hitelbe, sokáig beszélnek a völgyek, mármint a Nyárádmunte, a Görgény völgye, fel egészen a Jód patakáig az a téma, mármint nem tudják megfejtetni, hogy milyen dolog holttestet hitelbe levenni a hintáról, miután a vurstlis a Hoffert megállítja...

Gyulát a Kék kancsók utcájából hozzák ki, rúdon, a halottvivők döbbenete soha nem látott mértékig ugrik, akinek, noha nehezükre esik, meg kell állapítaniuk, hogy nem beszél félre a fritz, mert nem az, hogy a halott koporsóját alig bírják rúdra tenni, hanem olyanban még nincs részük, hogy a hulla menet közben elkezdjen gyászéneket énekelni, tulajdonképpen önmagát temetni, mondja a kölyök, attól kezdve mindenki önmagát temeti, miután odaatról visszanezve szomorúan látja, hogy a völgy részvéte majdhogynem semmi, nincs is részvét egyáltalán, mindenki szarházi, szarházi, szarházi, mint a kutyát, ahogyan mondják mifelénk, a Kék kancsók utcájában, ahol a kertben rendszerint elássák, amikor lemegy a nap, vagy

hajnalban félfénynél, hogy a szomszéd ilyesmit ne lásson, mert mindjárt előáll rosszabbnál rosszabb ómenekkel, pedig a kutyát is a gyepű alá szokás elásni, akár Boldinkat a senkik temetőjében, a völgy felett, ahol gazdagon tenyészik a vörösgyűrű som, belátni a házak tetejét, Stohenberg őrgróf sírja körül sűrűn virágzik a katángkóró, megint van igazodás és beszéd arról szólóan, hogy amikor kéket nyílik a katáng, azt az időszakot az őrgróf hávának nevezik,

bejönnek a Monarchia katonái, a tisztek a mi utcánkban szállnak meg, gyakran pillantanak kék parasztházunk tornácára, mert az mégsem gang, a nagynénik sűrűn teregetnek, a katonák másnap indulnak a hegynek, az előrs előbb, ott járunk a kölyökkel gyakran, a múltkor is, lepkefogóval álcázzuk célunkat, mert mi az, hogy hallgatjuk a patak csobogását, egyáltalán nem figyelünk a patak csobogására, akkor is féltél, kölyök, azt mondod, félni kell ahhoz, hogy meghalljuk a levegőben úszó ökörnyál szisszenését, ha fennakad a galagonyán,

van a hősök emlékműve, a völgyben kőbe kell harapni, itt fenn az ösvényen minek, agyagos, pállott, gombabűz, az ágyú valahol lennebb megfektetve – beásott nyoma van a nehéztüzérség lövegének, mozdonyal vontatják a deményházi állomásig, onnan tovább bivalyokkal, alig több mint száz éve, hogy innen lövik, szaggatják a hegy sivár kontyait, tüzelnek Andrásfalváról, a temető magaslatáról, ágyúznak innen, vízözöni hullámozástól ferdén maradó talapzatról, ahol marhacsorda jár, és Tompa havasáról is vereti a magyar tüzérség a Bekecs északos oldalát, az offenzíva tarrá beretválja a Koszorút, a Komjáth patakát, csata után kölyöksorú nagyapámék mennek tüdőre szívni égő tömjént, mert ők addig soha annyit, évente egyszer, vízkeresztkor, a hegy azóta tán nem is olyan tűzben, hogy évmilliárdokkal azelőtt megunja köpdödni a lávát, ha csak a tatárok pálosokat perzselő tüzeit és a porrá égett lármafákat nem számítjuk, sok fekete sziklakő kifordul a lövedékek nyomán, kőistállónk megépítését ágyú- és aknatűz segíti, csak alája kell állni, rúddal rásegíteni a szekerekre, hogy otthon még valamit vésővel a kőfaragók; Kolcsár bácsi állítja, onnan a roppant ereje, hogy gyakran kősziklát fal, éhomra mindenekelőtt, szóval innen nyomatják a tüzérek, segítik meg baráti tűzzel a kifelé lopakodó magyar előőrsöt, kassai gyalogezred katonáit, szálig elesnek, mielőtt el kellene essenek, nem vitás, hősi halál a végzetük, mintha krónikus fülzúgás, moraj a Peres patakában, irtózatos torka van a völgynek, huzatos, süvítő, mintha fülem mellett röptülne megpördített hu-

sáng, hallod, kölyök, ne félj, a pásztor jó ember, nem csap agyon, talán a holt katonák itt maradó lélegzete, szélnek dőlve felcsatolt rohamkéssel, amint a Medvék pataka mélyén, természetes fedezékben osonnak a pusztulásba, feljárnak, hátha kinyílik valami lomb, meghallani a favirágzás nem e világi neszt, ahogy a szírom bomlani kezd, mint a szerelem valahol,

megkondul a harang, a völgy harangja,

a harangkondulás olyan, mint a hajnali szél vagy szál részeg agglegény, van is, nincs is, de nem bánja senki, ha nincs, mielőtt hazaérne és befeküdné a jászolba, mert az agglegények mind jászolban hálnak, tátott szájjal horkolnak, szájukba hull a tölgyfagerendát régen kikezdett szű őrleménye, kiköpnek, nézik a pajta meghajlott mennyezetét, látják virradatról virradatra, hogy a mennyezet ereszkedik alá, így fogy az élet is, pedig nem kellene látni a gerendák ívelését, és hallani, hogy perceg a szű, amikor asszonnal álmodni véletlenül,

megsárgulnak az ablakok, félre a függönyökkel, hé, bakter, mi van, tűz netalán, az agglegény horkol a szénában, amit a harangláb alá ölbe hordanak a parasztok, felölelik a szénaboglya sarkát, tépik, nyúlik a hosszúfű, boszszantó, hitvány, semmire se jó, csak felgyújtani, ha fáklyát fonnak belőle a kölykök, hogy egymás arcába világítsanak, ha valamiért el vannak kergetve otthonról, és belevilágítanak a bakter árkos, borostás és fájdalmas arcába, lehuny szeméből csurog a lé, né, sír, mondják a kölykök, noha azelőtt ők is, ha ki lettek hajtva, a könnyük szárazra maszatolódik az arcukon, és látják a fészület feletti, keresztbe rakott gerendákon a varjú szemének felfénylését, noha hányszor meg volt mondva Kálmánnak, ne fészkelj ide, hogy mitől, kítől a neve a varjúnak, nem tudja senki, csórének pereme felszakadozott távolabbi szeméttelpeken, mert mifelénk nincs szeméttelpe, szemét sincs, miért sírsz, kérdezik a kölykök, s rántanak egyet az agglegény vállán, miért sírsz, ismétlik a kérdést, belenéznének az agglegény szemébe, ide a fáklyát, mondja egyikük, gyújtom, mondja a másikuk, fellobban a fény, előbb a Megváltó arcát fényesíti fel, hámlik, és a derekára tekert köntös is hámlik, a Kék kancsók utcájában valami van, mondják az ébredők, hééé, bakter, kiált hosszasan valaki, miért harangozol, te, szerencsétlen, dehogyis harangozok, mondja egészen kábán az ébredő bakter, a kölyköknek mondja, a kölykök értik, tudják, hogy nem ő harangoz, jobban mondva nem ő húzza meg a kötelet, hanem Kálmán, a varjú, máskor is megtörténik, csak nem mindig

észlelik az emberek, hogy a varjú harangoz, a fél szemét kifarittyázzák a kölykök, látják a madár szemét kifolyni, micsoda üdvivalgás, micsoda büszkeséget prezentál a céllövő, innen kezdve ő a csapatvezér, ő mondja meg, hogy az agglegényt le kell húgyozni, és akkor erősödik fel a lárma, amikor egyikük megiramodik, a másikuk is megiramodik, utánuk a többi, végül összeül az öregek tanácsa, megállapítják, hogy a varjút ki kell telepíteni, elűzni, fészket megrongálni, a Megváltó ekkor látja a hártját a varjú ép szemén leereszkedni, szürke, fájdalmas hártya a varjú szemén, szegény varjú, sajnálkozik a kölyök, hallani lehet a bánat felszakadását mélyen, ami sokkal halkabb, mint egy kieresztett sóhaj, szívlézengés, az agglegény elhalálózásának az oka szívlézengés, őt is rúdon,

hova, hova, ki a senkik temetőjébe vele,

tokban hozzák haza, mondják a völgyiek, holott az nem tok, hanem urna, az tok, erősítik a völgyiek, ez így jobb, felfér a szájukra, szóval a völgyiek fejében tok, a János kórházban bomba nő túlon túl festett asszisztense az ölében szorongatja útban hazafelé a vonaton, sohasem tudni, mi rejtőzik egy tasakban, senki sem fog gyanút, a férfi sem, akit érthető kíváncsiság hajt állandóan, mindegyre beles az ismeretlen nő dekoltázsába, és olyannyira remekül eldumál a nőcivel, hogy Aranyosgyéresen, mielőtt Tordán leszállna, névjegyet helyez az egyébként imponálóan közlékeny és vonzó nőszemély ölébe, aki úgy tesz, mint aki belegondol valamibe, hogy is folyt le az élet a hűvös tó partján, noha június, lehet, elillan a nyár, megy, ahogy jön, sunyin, kávé, öt cigaretta, szól, elmentem, az jó, mondja az asszony, és befelé fordul, nagyszájú horgász megrázza magát, kérdezi, kint van-e a román, hogy kicsoda, inkább mondom, mint kérdezem, ja, ön nem idevalósi, nem, mondom, ő a románról beszél, aki rendszerint ott ül a túlparton, hát persze, kint van, látszik valami a felszálló ködben, magányosan van kint, mert mondják, nem tűr meg maga mellett senkit, de hát ilyen az igazi horgász, nem tűr meg maga mellett senkit, mert sokat beszél a másik, hacsak sokat beszélne, pimaszul átdob, keresztbe dob, vagy hogy kell ezt mondani, ha kapás van, gabalyodik a zsinég, gabalyodik az ideg, a kurva életbe, anyád, és nemcsak hogy ott ül a hajlott platánfa tövében, mert ha úgy tartja kedve, tesz egy mutatványt, kimegy a vízre hajló platánág végére, suhint befelé, villan a zsinég akkor is, ha nincs nyár, mert ki tudja, mi van, jó néhányszor látom, szépen hintázik az ágon, mint egy nagy fekete madár, láncdohányosként szívja a cigarettát, szép hajnalokon megyünk a tóra, a tatai Cseke-tóra, ilyen korán

nem kel ki vízgyából az Esterházy-kastély, öreg már ahhoz, horgászok gyülekeznek, láncdohányosok, füstöl a víz, mintha a tó alá gyújtának, főznének benne népkonyhás halászlét, figyelik a vízre hajló platánt, kint van-e a román, s ha kint van, akkor van kapás, ellenkezőleg megeszi a fene, indulhatnak haza, reggel a hang is, akárcsak a tolvaj, messzire ér, ha nem akarnánk, úgylis messzire ér, a tó tejszínű túlpartjáról a hajlott platán felől jön a visszhang: csóóókoljátok meeeeg, a horgászok ághegyekig nyerítenek, akkor fogjunk hozzá, mondják, zuhé befelé mázsányi csalival, szívatnak a halak kora délutánig, a nádasban amur legel, ilyen ez a magyar folklór, hasamon megfekszik az ultraibolya sugárzás, állok a platánfánál, figyelek, s ha figyelek, megérzi, mit akarok kinézni belőle, a barmok, mondja, nem tudják, mit beszélnek, áttelepült marosvásárhelyi vagyok, mondja, a barmok, aztán még arrafelé járok, nincs kint, kérdésemre listát forgatnak fejükben a horgászok, megvan, mondja egyikük, a Pistáról beszélek, gyors lejárátú tüdőőrák, azóta szegény Pistaként emlegetik, sokszor bambák, tanácstalanok, közel az Öreg-tó, ott áll benne Keresztelő Szent János, okvetlen mondanom kell Pistáért valami rövidet, mondom, néznek, hogy mi van, a platánokra felakadt férfihangok összetört szilánkjai szólnak, ha fúj a tó felől, hallom, ha arra járok csukára, a Szent János kórház bomba asszisztense az ölében szorongatja, apa a lány ölében hazafelé, nem a rendes sírkertbe, dehogya, a leánygyermek szófogadó, megfogadja, apa kívánsága szerint tesz, ha majd, sokat hallja az öreg horgásztól, hogy Erdélyben darabka földjük van mindösszesen, mintha jelentősége lenne, úgy mondja, hogy leányom, földünk benyúlik a temetőbe, úgylis eszerint,

ahol éppen vagyunk,

ahol utolér a hajnal, amíg e hely lakóit nagyvonalakban számba vesszük, és pontban három órakor ösvényére lépik Stohenberg őrgróf, szétröppennek a körülötte lebegő árnyak, ránk se hederítve elindul a völgy felé, intek a kölyöknek, pattanjon, indulás, elkísérjük az őrgróft, aki kétségtelenül megteszi éjszakai sétáját, szinte hihetetlen, előre köszön a központi jegyzőség nagy, szürke kövein elheverő Bárólaji nevű új bakterünknek, az megszeppenve kérdezi, hát a többiek hol vannak, mármint, szól vissza érdeklődve Stohenberg, a bakter nem folytatja, hogy Boldi, hogy Gyula, esetleg Tyiha Mínya, mert hirtelen a szívéhez kap, szépen nekidől, majd lecsúszik a háta mögött ércszínűre fényesedő égbolton, elterül a placc kövein, a kölyök görcsösen karomba kapaszkodik, attól tartok, eláll a lélegzete, de nem, mi a

fene, az őrgrófnak szárnya van, holnap elmondjuk, telekürtöljük a világot, hogy itt jár Kálmán, az öreg varjú őrgróf képében, aki meglibben, és hosszas, csattogó hahotával elhúz a Ránki-bérc felé, és már jócskán megvirrad, amikor a bakter magához tér, Dániel doktor szerint a szíve vagy jó két órát lézeng a lét és nemlét mezsgyéjén, ez a mi emberünk, mondja egészen hal-
kan a kölyök.